

Gunnar Ekelöf

"OM HÖSTEN"

heter Gunnar Ekelöfs nya diktsamling, hans första på 6 år. Ikväll läser han själv ur den, och nedan kommenterar han den.

Att skriva om sig själv i samband med en uppläsning kan se mindre trevligt ut, men min nya diktsamling, "Om hösten", blev inte ens i korrektur färdig i tid att lämnas till någon mera opartisk bedömare för presentation. Titeln "Om hösten" anknyter direkt till min förra diktsamling "Non serviam" som slutade med just de orden. Vad som läses är inlednings- och avslutningsdikterna samt två dikter ur ett mellanparti, som spänner över trettio år av den underliga verksamhet som råkat bli min. Urvalet kan sägas ge en förkortad bild av den nya bokens inre rytmer och utveckling: från halvdunkel till blixtmörker, från ett slags skymningsstämd och sensommaraktig levnadsnjutning till en svartsyn som är mer än pessimism eller förtvivlan därför att den vill se fakta i ögonen och ställa människosjälens mot väggen. Tiden själv har angivit den utvecklingen. Tvärtom vad som ansetts och sagts är det som jag skriver i ganska stor utsträckning tidsdikt, samtidigt som det är personligt. Man behöver ju inte, som en del tycks tro, rimma på diktatorsnamn, förödda städer, förordningar och relationer, ideologier m. m. för att det ska bli tidsdikt, ond eller god, pessimistisk eller optimistisk. Den s. k. sociala realismen tar jag som ett fattigdomsbevis, och en optimism som inte innerst bygger på djup skepsis

och som inte till normerande bedömningsgrund tar människans villkor när de är som sämst, ja, hemskast, den anser jag ihålig.

De två viktigaste dikterna i uppläsningen kan kräva någon kommentar. Den första skildrar, utom en åkerväg här i Hölö där jag bor, en levnadsstämning i vilken mystik och vardagsrealism ingått en nära förening som är mig naturlig. Den andra är, som så många av mina dikter, ingenting annat än en dröm, halvt gjord, halvt i bilder, en dröm som väckte mig och som jag febrilt upptecknade. "Konungen" i denna dröm får väl symbolisera Människan och Människans höghet i all hennes förnedring.

För övrigt och avslutningsvis kan jag säga om min karaktär som diktare, och om den nya samlingens karaktär, att jag är en sådan som aldrig blir färdig. Ständigt samma ämne har jag genom åren tagit upp på nytt. En människas förnyelse består nämligen enligt min mening inte i att hennes grundämne, hennes grundupplevelser och grundproblem skulle förändras. Det är hennes inställning till dem som under trycket av skiftande förhållanden förändras. Förnyelse fattar jag alltså som en ständig omprövning av ett och detsamma.

Gunnar Ekelöf.